

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

N:o 10
20 Maj

REDAKTION:
A. W. HELLSTRÖM. WILH. SJÖHOLM.

Årg. 15
1911.

Villkor för framgång.

Av A. W. H.

II.

UPPRIKTIGHET *mot sin principal* var det andra, som den i förra numret omnämnde disponenten anförde såsom skäl för sin framgång.

När jag hörde honom framhålla detta, erinrade jag mig så livligt en ung man, som för en femton år sedan stod såsom biträde i en manufakturaffär. Han såg bra ut och var allmänt omtyckt av kunderna. Men det märkliga var, att vid inventeringarna under två på varandra följande år, efter det affärsinnehavaren anställt honom i sin tjänst, befanns affärens nettovinst vartdera året vara åtskilliga tusen kronor *lägre* än åren förut, oaktat affären haft större omsättning än före detta biträdes anställande. Härtill måste han få en förklaring, och han fick den också snart nog. Döm om hans förvåning, då han en dag av en kund, som gjort uppköp i affären, fick veta, att de uppköpta varorna av nämnda biträde sålts *under* inköpspriset. Vid ett senare hållet förhör fann sig den unge mannen föranlåten bekänna, att han förfarit på samma sätt så gott som hela den tid, han varit anställd i affären. Till historien hör vidare, att han avskedades, öppnade egen affär, gjorde slutligen konkurs, och för att slippa komma i den borgerliga rättvisans händer, försvann han ur landet.

Den, som på ett sådant eller liknande sätt missbrukar sin principals förtroende, undergräver helt naturligt sin egen framgång. Nu är emellertid att märka, att denne yngling redan som barn gjort sig skyldig till små oärligheter mot sin mor, och dessa oärligheter hade, såsom allt ogräs, benägenhet att växa. Genom den gradvisa utvecklingen av denna fördärvliga vana förvandlades han så småningom till en bedragare. Nu är det så, att en enda liten oärlighet, övad i tidigare år, måste antingen upprepas eller skoningslöst blottas och beivras. Sker ej det senare, inträffar det förra, vanligen till stor sorg för föräldrarna, när till slut den unge tjuven genom sin djärvhet råkat bli upptäckt eller föräldrarna anse det vara på tid att gripa in, ehuru kanske för sent.

Vilken andel i skulden till den brottsliges ofärd, föräldrarna i sådana fall samka över sig, är lätt att förstå. Och det finns många, av vilka deras näraste väntade mycket, men som till slut blevo intet. En enda fläck på en människas karaktär kan försaka, att alla vägar till framgång stängas för henne.

En yngling, anställd som biträde på ett kontor eller innanför en disk, i en verkstad eller på en fabrik, kan råka ut för den olyckan att genom någon oförsiktighet vålla sin principal en ganska avsevärd förlust, men genom en uppriktig, ångerfull bekännelse kan han icke blott få tillgift för sin förseelse utan även tillvinna sig ökat förtroende, som trots förseelsen kan hjälpa honom framåt. Hade han i stället sökt dölja sitt fel, skulle han hava förverkat sin principals förtroende för alltid. Med uppriktighet i en sådan belägenhet kommer man längst.

Ingenstädes är frestelsen att avvika från sanningens och ärlighetens väg så stor som innanför handelsdisken. Märker emellertid en principal, att hans biträde icke kan förmås främja hans affärsintresse genom att ljuga för kunderna, så övertygas han snart om, ifall han är en rättänkande man, att det icke heller skall låta locka sig att ljuga för honom själv. Och åt en sådan person fruktar han ej anförtro en ansvarsfullare post, så snart tillfälle därtill yppar sig.

Ouppriktighet är ett karaktärsfel, som man bör vinnlägga sig om att bekämpa, och den kampen är ingalunda utkömpad i en handvändning. Det må villigt erkännas. Den är dock icke hopplös. Dock blir den segerrik endast i den mån, som den personliga sanningen får taga gestalt i oss, ty det är sanningen, som skall göra oss fria. Sanningskärlek är också oskiljaktig från det liv, som är av Gud, ty Gud är ett ljus, och intet mörker är i honom. Men den rätta övningen i sanning och uppriktighet måste gå inifrån och utåt, ej tvärtom. Vi måste börja med att vara sanna mot oss själva, sanna i hjärtegrunden och i vårt förhållande till Gud. Den, som av hela sitt hjärta eftersträvar en sådan uppriktighet, kan icke vara falsk emot någon annan. Därför är också en helhjärtad överlåtelse åt Gud den allra säkraste vägen till framgång, även om vi såsom Moses en lång tid måste hålla till i öknen, innan Gud kan sätta oss på mera framskjutna platser.

I nära anslutning till det föregående må ett annat exempel tjäna såsom belysning till svar på frågan om villkoren för framgång i ens levnadskallelse.

Förliden sommar var jag tillsamman med en ingenjör, som berättade mig åtskilliga drag hos unga män dels från hans studietid, dels från den stora verkstad, en av vårt lands största, där han i flera år varit konditionerad. Bland annat talade han om, vilken ovanlig framgång en av hans studiekamrater haft att glädja sig åt. Ehuru jämförelsevis ung hade han redan hunnit avancera så långt, att han blivit förordnad till första man vid ett känt svenskt verk med goda utsikter till ytterligare befodringsmöjligheter. Någon tid förut hade min sagesman sammanträffat med honom och under ett samtal ställt till honom

den frågan, vad som egentligen varit orsaken till hans framgång. "Helt enkelt den", blev svaret, "att jag i min tjänsteövning alltid sökt göra litet mer, än jag varit skyldig att göra."

Min vän, ingenjören, berättade mig vidare i sammanhang härmed, vad han under många år erfarit på det kontor, där han varit anställd. Många unga män hade under årens lopp blivit antagna och fått anställning på ritkontoret, men de flesta hade endast efter några månader fått sitt avsked. Och orsaken? Ja, den låg ingalunda däruti, att de voro odugliga i sitt arbete eller klandervärda i sitt uppförande, utan endast däri, att de mera intresserade sig för, att tiden skred, än att arbetet gick raskt undan. Och ingen kan tro, tillade han, huru ofta jag i mitt sinne blev upprörd över att se, huru de under sista timmen före en rast, eller innan arbetet för dagen skulle sluta, gång efter annan lade ifrån sig ritstiftet och förde handen till västfickan för att se, vad klockan var, alldeles som om hela deras välfärd ståt på spel, om de arbetat en enda minut över det bestämda klockslaget. Hade de en ritning så nära färdig, att det blott behövts 10 eller 15 minuter för att lägga sista hand vid den, så fick den hellre ligga till följande dag, än att de offrade dessa minuter av sin egen tid till arbetets komplettering. Och blevo de ombedda att göra ritningen färdig, innan de slutade för dagen, så kunde de svara: "Vår avlöning är så knapp, att den minsann ej sporrar till övertidsarbete." Och därvid fick det bero. Det var helt naturligt, sade vår ingenjör, att för unga män av den sorten hade vi ingen användning. Och så fingo de gå och se sig om efter något annat.

För huru många andra ynglingar med samma hårfina gränslinje mellan sin och sin principals tid har det icke gått på liknande sätt! Man kommer till sitt arbete på slaget, åtminstone icke tidigare, man slutar för dagen på minuten och vänder med glädje arbetet ryggen. Man gör sin plikt i bästa fall men icke heller mer och icke heller med någon vidare lust och fart i arbetet. Befordran och därmed förenad löneförhöjning utebliver, och så förvånar man sig över, att en yngre förmåga rycker upp, blir uppmärksammad och befordrad, medan man själv får sitta vid samma pulpet och med samma lön år efter år. Hemligheten därtill torde i många fall kanske ligga just däri, att man icke förstått att "göra lite mer, än vad man varit skyldig att göra", eller med andra ord icke sett litet mera på sin principals fördel än på sin egen. En framåtsträvande yngling bemödar sig om att göra arbetet åt sin principal med samma flit och intresse, som om han gjorde det åt sig själv. Det finns intet som så rekommenderar en ung man i en med människokänedom och erfarenhet begåvad affärsmans ögon som ärlig flit och intresse för arbetet, i synnerhet ett sådant intresse, varigenom den unge mannen lägger sitt hjärta och sitt liv i vad han gör. Dåsighet och intresselöshet öppnar icke en enda dörr till framgång. Ingen kan heller vinna framgång i sådant, som han ej tycker om att göra. Antingen måste han lära sig att tycka om sitt arbete, eller också måste han i tid byta om levnadsbana.

Av allt, som kan bereda de unga framgång i livet, finnes dock ingenting, som är så betryggande som den tro, vilken ser Gud i händerna efter allt och sträcker sig bortom livets skiftningar. Sann gudsfruktan danar karaktären och sprider glädjens poesi över livets prosa. Utan sann gudsfruktan slutar en människa illa, huru väl det gått henne i tiden, men förbliver hon sin Gud trogen i smått och stort, i lust och nöd, slutar hon väl, även om hon ej kan berömma sig av stora framgångar på sin levnadsbana, och när slutet är gott, är allt gott.

Aldrig ensam...

Aldrig ensam ... Ständigt går invid min sida en, som nogsamf känner, vad det är att lida, en, som för mig vandrat smärtans för- nestig och vars varma kärlek aldrig ändrar sig.	Aldrig, aldrig ensam ... Tröst den tan- ken skänker. Som en ljuvlig stjärna den i natten blänker. Hur än allt sig vänder, ej förgäfer han bruden, som han med det dyra blodet vann.
Aldrig, aldrig ensam ... Alltid är han nära. Aldrig någon börda, som ej han vill bära, aldrig någon smärta, som ej han för- står, ingen nöd, som honom jag ej säga får.	Aldrig, aldrig ensam ... Trofast han mig följer, om han ock i kärlek stundom djupt sig döljer. "Srukta ej", han viskar, "jag förlösat dig och i trofast kärlek stakat ut din stig."

Sist när jag har hunnit dödens flod,
den kalla,
och dess vreda böljor kring min farkost
svalla,
är han än mig nära, att från skuggors
land
föra tröttad pilgrim hem till edens
strand.

K. K.

Fidelia Fiske.

En fruktbarande livsgärning.

Av

Maria Lundahl.

II.

Den särskilda uppgift, för vilken Fidelia Fiske blivit kallad till Persien, var att leda en skola för nestorianska flickor, vilken grundats år 1838. Det ansågs som en skam för en persisk kvinna att lära sig läsa, och mödrarna ville ej sända sina barn till skolan. Likväl hade den under den begåvade stiftarinnas kärleksfulla vård ständigt tillväxt intill hennes död 1839. Infödda lärare övertogo härefter ledningen av skolan, men utan framgång.

Skolan hade hittills varit en dagskola, men då Fidelia Fiske såg, huru eländigt det var i hemmen, fattade hon det beslutet att göra den till en helpension, där flickorna skulle få lära sig renlighet och huslighet. Förslaget godkändes av missions-sällskapet, men som det stred emot etikettens och traditionens lagar hos nestorianerna, ansågs det lönlöst att göra ett försök. Fidelia Fiske ville dock ej uppge sin plan utan

började genast söka efter flickor. Hennes försök lyckades med Mar Yohanans tillhjälp. När skolan öppnades, kom till hennes stora missräkning endast vanliga dagskolelever, men ingen som helt ville stanna. Mar Yohanen kom emellertid snart till henne med två små flickor, som hon fullständigt skulle taga hand om. Då han överlämnade dem, sade han: »De skola vara edra döttrar, och ingen skall taga dem från eder. Nu skall Ni börja ert Mount Holyoke i Persien.»

Under glädjetårar mottog Fidelia Fiske de små främlingarna och började genast sin skola, vilken sedermera blivit så ryktbar. Antalet barn växte, så att vid årets slut hade hon tolv elever.

Att taga hand om dessa ohyfsade, vilda flickor, som under skoltimmarna likt vilda getter hoppade över bänkarna, var ingen lätt sak. De kommo till henne trasiga, smutsiga och fulla av ohyra, och hennes första arbete blev att grundligt tvätta dem, kamma ut deras tovigga hår och sätta på dem nya, rena kläder. Efter denna behandling blevo de så snygga, att mödrarna förtjusta åter och åter frågade: »Huru har Ni kunnat få dem så vita?»

Barnens hjärtan voro lika orena som deras kroppar. Att ljuga, tala fula ord och stjäla var nästan det enda de kunde. Det hjälpte knappt att läsa in saker för dem.

Att de små skyddslingarna ständigt måste vara

Fidelia Fiskes seminarium i Urumia, Persien.

i lärarinnans närhet, blev ju också mycket besvärligt. Men de tillätos att kvarstanna i skolan endast på det villkor, att de alltid voro under hennes uppsikt och aldrig gingo ut utan hennes sällskap.

Så upptagen som Fidelia Fiske var av skolarbetet, fick hon dock nästan varje dag tid att tillsammans med sina flickor besöka de nestorianska kvinnorna i deras hem, ej endast i staden utan ock i de kringliggande byarna. Här i dessa eländiga hem förkunnade hon Kristus för kvinnorna. Hon inbjöd dem även att komma till sitt eget hem, då hon ständigt använde tillfällena att tala om Gud och Frälsaren.

Så småningom försiggick en stor förändring i skolan. De råa, vilda flickorna blevo lugna, flitiga och tänkande varelser, ordentliga i klädsel och uppträdande. De lärde att älska sin bibel, och deras lärarinna hoppades, att några skulle lämna sina hjärtan åt Frälsaren.

På hösten 1845, två år efter skolans öppnande, förmärktes ett ännu djupare andligt intresse. Flickorna ägnade sig mera åt bön, och det hände ofta, att de under nattens timmar, sedan ljusen voro släckta, högt talade med Gud och bådö om sina synders förlåtelse. Flera blevo omvända och blevo medhjälpare i arbetet.

På få missionsfält har bönsens ande varit så verksam som i denna skola, där eleverna dagligen kunde tillbringa tre, fyra, ja, fem timmar i bön. Ofta vättes deras biblar av tårar under dessa stunder.

Under de tolv år, som följde på detta första uppvaknande, var det en nästan oavbruten väckelse i skolan. Knappt ett år gick, utan att några blevo vunna för Kristus.

Flickor vid Fidelia Fiskes seminarium i Urumia, Persien

Under hela denna tid uppehölls en intim förbindelse mellan det lilla seminariet i Persien och dess förebild i hemlandet.

År 1858, efter femton års outtröttligt arbete, var Fidelia Fiske så nedbruten, att det ansågs bäst för henne att för en tid återvända till Amerika. Stor var sorgen, när hon den 14 juli nämnda år jämte andra missionärer lämnade Urumia för att resa till sitt hemland. Kort efter hemkomsten uppmanades hon att bliva föreståndarinna för Mount Holyoke, vilken uppmaning hon efter mycken tvekan antog. Så rika frukter bar hennes arbete även där, att av 344 studerande endast 19 lämnade skolan oomvända.

Men hennes hjärta var alltjämt i Persien, och hon hoppades att ännu en gång få återvända till sitt arbete där. Detta förunnades henne dock ej. Efter en tids svårt lidande ingick hon i den eviga vilan den 26 juli 1864.

Mer än femtio år ha förflutit sedan Fidelia Fiske sade farväl till sina gråtande flickor i Urumia, men hennes arbete där fortgår ännu, och den säd, hon sådde, bär rika frukter.

Brittiska museet.

Av C. J. Engvall.

IV.

Egypten.

Ett av de folk, som Israels barn under hela Gamla Testamentets tid ofta kom i beröring med, var egyptierna. Patriarkerna Abraham (1 Mos. 22: 10) och Jakob vistades någon tid i Egypten, och det var under sin långa vistelse där, som israeliterna växte till en nation från att vara blott en familj.

Från detta land finnes i Brittiska museet en så rik samling, att den upptager fem stora rum.

I två är det huvudsakligast mumier. I ett annat, av vilket en bild är införd i detta nummer, se vi främst i mitten den förut beskrivna Rosetta-stenen. På båda sidor om gången finnas, utom en hel mängd andra saker, sarkofager, obelisker, monument och statyer av Faraoner, såsom Sete den I, Totmes III och Ramses II, en av Egyptens väldigaste härskare, åt vilken Israels barn tvingades att bygga upp-lagsstäderna Pitom och Raamses (2 Mos. 1: 11.)

När man vandrar bland dessa statyer och monument, ser dessa mumier, husge-

råds- och leksaker, dessa brevsamlingar m. m., av vilka en del äro från tiden före Abrahams dagar, förefaller den gamla tiden så nära, så verklig och levande.

Patriarkerna och de gamla Faraonerna bliva ej diktade sago- eller drömbilder utan levande verkligheter, och man läser de bibliska berättelserna om dem med ett nytt intresse och med en överväldigande känsla och övertygelse, att de existerat lika verkligt som vi själva.

De babyloniska fornsaker, som vi senare skola bese, bestyrker också detta. Så har man t. ex. i köpekontrakt från Abrahams tidsålder funnit namnen: Abram, Jakob och Josef, vilket visar, att de voro brukliga just på den tiden. Den framstående assyriologen Sayce säger därom på sid. 15 i sin bok »Josef och Egypten»: »Själva namnet Abram har man funnit i ett kontrakt, daterat under en babylonisk konungs regering, farfar till Amrafel (1 Mos. 14: 1). En son till denne Abram kallas betecknande nog för »Amoriten». Andra kontrakt från samma tid hava även namn, som erinna om

patriarkerna. Bland dessa äro Yagub-il och Yasup-il, som också förekomma under den sammandragna formen Ya'gub och Jasub, vilka äro de från våra biblar välkända namnen Jakob och Josef. Dessa namn utmärka, som vi av kilskriftdokumenten finna, den patriarkaliska perioden och *endast den perioden.*

När Abraham kom till Egypten (1 Mos. 12: 10—20) var Egyp-

Egyptiska galleriet.

ten en ordnad stat med en lång och ärorik forntid. Det stod på en mycket hög ståndpunkt i kulturellt avseende, varom bland annat de stora pyramiderna, byggda århundraden förut, bära tydliga vittnesbörd. Något århundrade före Abrahams besök i Egypten hade främmande inkräktare, de s. k. Hyksos eller herdekonungarna, tillvällat sig tronen. Ställningen där var då ungefär lika, som den är nu i Kina, där den av kineserna hatade mandschurdynastien regerar.

Hyksos-konungarna härstammade från semitiska nomadstammar, som invandrat till Egypten och tillvällat sig makten. De antogo visserligen egyptiska seder och bruk i mångt och mycket, men sammansmälte aldrig med egyptierna utan blevo för dem främmande och av dem hatade. Egyptierna, som voro ett åkerbrukande folk, sågo med förakt och avsky ned på de med sina hjordar kringvandrande nomaderna. Denna egyptiernas ursprungliga naturliga motvilja för herdar hade förklarligt nog stegrats därigenom, att dylika stammar bemäktigat sig herraväldet. Därför heter det ock i 1 Mos. 46: 34: »Alla herdar äro en styggelse för egyptierna.»

Om detta säger professor Sayce: »Deltas herdar hade från första början varit en föraktad ras, vilkas orakade ansikten och ohyfsade vanor väckte avsky hos deras mera bildade grannar. Egyptiern blev orenad genom att äta bröd med dem. (Moseb. 43: 42), och det värsta skymford, som nationalhatet kunde uppfinna för Hyksoskonungarna var »herdekonungar.»

Dessa Hyksos-konungar höllo sitt hov i nedre Egypten vid gränsen mot Palestina. En av dem befästade staden Avaris nära Tanis. Dess läge lyckades det egyptologen Flinders Petrie att för många år sedan bestämma. Han har också funnit och undersökt ett av Hyksos-konungarnas läger. I en artikel till Svenska Morgonbladet år 1906 om en utställning, som »The British School of Archeology in Egypt»¹ hade då, skrev jag bland annat

följande. »Ej mindre betydelsefull är bestämmandet av den gamla Hyksos-staden Avaris, som grundlades redan före Abrahams vandring till Egypten. Tills helt nyligen visste man ganska litet med vissnet om dessa Hyksos-konungar. Nu är förhållandet ändrat. Nu kan man för första gången framställa en approximativ kronologisk historia av bortåt ett 30-tal Hyksos-konungar. Man fick ock vid utställningen se modellen av ett stort läger, som upptäcktes av professor Flinders Petrie vid Tell-el-yehudiyek, 3 mil från Kairo, med många gravar från Hyksos-perioden. Här har man äntligen funnit arbeten, utförda av detta underbara folk, berättande dess historia. Lägrät var omkring 1,500 fot tvärsöver. Hyksos kände ej till tegel utan använde blott jordbankar, och deras enda försvar voro deras skickliga bågskyttar. Inom en ganska kort tid lärde de av de besegrade egyptierna att uppkasta fästningsvallar, och efter ett par generationer hade de tvingat de skicklige egyptiske murarne att bygga ett stort fästningsverk, till vilket omkring 80,000 ton av den finaste kalksten hade hämtats från ett kalkstensbrott omkring 4 mil därifrån.»

När Abraham med sina tjänare och sina stora hjordar kom till Egypten, kunde han hos dessa Hyksos, som voro hans stamförvanter, vänta ett vänligt mottagande och utan språkliga svårigheter meddela sig med dem. Professor Sayce säger: »Den konungliga familjen och dess skyddsvakt voro hans (Abrahams) stamförvanter, hans språk förstods av dem så väl som av många av de högre ämbetsmännen, vilka utan tvivel voro av semitisk härkomst. Abrahams vandring till Egypten och besök vid Hyksos-konungarnes hov var en helt naturlig tilldragelse. I Kanan hade han befunnit sig inom det Babyloniska rikets gränser, och i Egypten var han i den södra gränsen av den semitiska världen.»

Från Hyksos-perioden finnas åtskilliga saker att se i museet. Där är en mato-

¹ Detta sällskap har varje år i juli en utställning för att visa resultatet av föregående års forskningar och utgrävningar i Egypten.

matisk papyros från Apepà den I, en röd granitplatta från ett tempel med namnet Apepà inhugget, ett granitlejon med konung Khians namn inristat på bröstet. Dessutom finnes en hel mängd s. k. scarabs med konungars och kungliga personers namn inristade m. m.

Hyksoskonungarna härskade i Egypten omkring 500 år, varefter de fördrevos av infödda prinsar från den gamla kungastaden Thebe, då en ny dynasti kom till makten (2 Mos. 1: 8.) Därom få vi vidare tala i en kommande artikel.

Lantbrukare Henrik Persson hade blott ett enda barn, en stor, välväxt yngling, som fått namnet Leonard. Han var sina föräldrars yrke varmt tillgiven och ägnade sig med liv och lust åt lantbruket. Han hade aldrig varit från hemmet. Dock hade han flere gånger velat därifrån för att, som han sade, se sig om, men emedan han höll mycket av sina föräldrar, hade han på deras böner stannat hemma. Nu voro de emellertid tvungna att släppa honom från sig — åtminstone för en tid. Han var nu tjuuguett år gammal och skulle därför fullgöra sin värnplikt.

Leonards föräldrar voro gudfruktiga och sin Frälsare varmt tillgivna och hade i samband härmed, så gott de kunde, uppfostrat sin son i lydriad för Guds ord. Men då han trädde in i ynglingaåren, blev han kall, hård och likgiltig för det andliga. Talade föräldrarna någon gång med honom om Gud, fann han alltid på någon utväg att slippa ifrån samtalet. Många voro de böner, som blivit uppsända till Gud för Leonards frälsning, men de tycktes förbliva ohörda.

En kylig februarikväll sutto i storstugan omkring den dukade aftonmåltiden Leonard och hans föräldrar. Det var nu sista kvällen, de voro tillsammans. Leonard skulle

nämligen dagen därpå resa till exercisplatsen.

»Jag känner mig så orolig för dig», sade Leonards moder. »Hade du haft din sak uppgjord med Gud, då kunde vi lämnat dig tryggt i hans händer, men nu vet man inte, hur det kan gå dig».

»Det är ingen fara med mig», svarade han, »jag skall nog reda mig».

»Ja, det kan du säga nu, men du har ingen aning om den bittra kalk, som livet har att bjuda på. Du kan väl nu, då vi skola skiljas, göra dina gamla föräldrar eller rättare sagt dig själv den tjänsten att lämna dig åt Gud. Du kommer aldrig att ångra det.»

»Jag har så ofta sagt», svarade Leonard nästan morskt, »att jag inte frågar efter er religion. Jag tycker Ni skulle för länge sedan hava kommit underfund med, att det inte lönar sig att söka övertala mig.»

»Så länge jag kan», svarade modern, »skall jag inte sluta upp med att bedja till Gud för din frälsning, och du skall få se, att hur kall och hård du nu än är för din Frälsare, kommer du likväl en gång att, på ena eller andra vägen, krypa till korset.»

Samtalet avstannade, i det en svag knackning hördes på dörren. Vid orden:

»Stig in», inträdde en tjuugoårig, vacker flicka, Leonards bästa väninna. De voro födda i samma socken, hade lekt tillsammans då de voro mindre, hade varje morgon haft sällskap den långa vägen till skolan och hade under ungdomstiden ofta varit tillsammans.

»Guds frid», hälsade hon. »Jag kommer för att taga farväl af dig, Leonard. Du reser ju i morgon?»

»Ja, det gör jag», svarade han. »Det var snällt, att du kommer och ser om oss. Tag nu ytterkläderna af dig och kom sedan och sätt dig här vid min sida.»

Medan modern ställde i ordning i köket efter kvällsvarden, gick fadern ut och såg efter kreaturen. De unga voro således ensamma inne. Sedan Anna, så hette flickan, efterkommit Leonards önskan och satt sig vid hans sida, såg Leonard henne i ögonen och sade:

»Du har gråtit, Anna.»

»Ja», svarade hon, »jag har hela dagen varit så orolig för dig och tänkt på de dåliga sällskap, du kan råka ut för där borta på lägerplatsen.»

»Anna», sade Leonard, »du får inte hava några bekymmer för min skull. Jag skall nog så mycket som möjligt draga mig ifrån umgängeskretsarna. Dessutom är jag ju nykterist, och det måtte jag väl kunna förbliva.»

»Det är ju gott och väl, att du är nykter», svarade Anna, »men du har ju ingenting att hålla i, du har inte mer än din egen kraft, och den duger till ingenting, då du blir ansatt av mörkrets furste. Vi hava nu varit tillsammans så mycket, men jag minnes inte, att jag någon gång har talat med dig om livet efter detta. Det är en stor försummelse från min sida, och Gud må förlåta mig därför. Men tror du inte, att det finns en Gud?»

»Jo det tror jag, och det har jag aldrig betvivlat.»

»Men varför skall du då låta dina gamla föräldrar gå och bära på en börda, som du så lätt kan lyfta från dem?»

»Jag har så ofta sagt till dem», svarade Leonard, »att jag tror på en Gud, men jag kan inte med deras religion. Om

kvällarna kunna de ligga på knä halva timmar framför ett par stolar och bedja. Och detta är väl fånigt. När jag tror på en Gud och inte har några brott, som oroar mitt samvete, så tänker jag, att jag blir lika salig som de.»

»Detta är ett stort fel», fortsatte Anna. »En del människor säga, att de stå mitt emellan, d. v. s. de tro på en Gud men hava inte gått över på dens sida, på vilken de tro, ungefär som du. Men vi skola få se, att då domens dag kommer, finnas inga, som stå mitt emellan. Då finnes det endast tvenne grupper, de, som helt överlämnat sig åt Gud, och de, som tjänat mörkrets furste.»

Många voro de tankar, som den stunden korsade varandra i Leonards huvud. Han satt länge tyst och stirrade ut i nattens ogenomträngliga mörker. Ingenting avbröt tystnaden, utom den stora dalaklockans knäppande ljud, förrän modern kom in från sina bestyr i köket. Då väcktes Leonard från sina tankar och sökte se så oberörd ut som möjligt. Detta måtte emellertid ej hava lyckats, ty modern sade:

»Vad fattas dig, Leonard?»

»Ingenting, mamma lilla», svarade han.

Härmed lät hon sig nöja, fast hon med forskande blicker betraktade ömsom Leonard och ömsom Anna. Och det tycktes, som om hon förstod, att något viktigt samtal hade varit före.

Ännu en stund suto de och talade om varjehanda, tills Anna slutligen tog farväl.

Dagen därpå tryckte Leonard sina föräldrars och Annas händer till avsked och begav sig i väg. Avskedet från hemmet blev svårare, än han till en början hade tänkt. Nu kände han som aldrig förr, huru kära hans föräldrar voro för honom, och orden: »varför skall du då låta dina gamla föräldrar gå och bära på en börda, som du så lätt kan lyfta från dem»? ljödo jämt för hans öron. Då han tog farväl av Anna, blevo hans ögon fuktiga. Tankar från samtalet dem emellan kvällen förut runno honom gång på gång i sinnet. Han försökte slå bort dem med skämt, men det ville ej lyckas. Hans glada humör ville ej återvända.

Då han kom till stationen, fick han genast sällskap med några blivande exerciskamrater. Till en början fann han ej mycket nöje i deras sällskap, ty de voro mer eller mindre berusade, men efter hand började de dock intressera honom. De hördes så glada och sorglösa. Han började tänka på, om han inte under sin exercistid skulle gå ut ur sin nykterhetsförening för att söka få tiden att gå litet fortare. Det kan väl inte skada, tänkte han, om jag någon gång tager ett glas, bara det inte blir någon vana, och det skall jag nog akta mig för. Under det han satt där och grubblade, rullade tåget in till lägerplatsen. Just då han steg av tåget, fick han ett slag på axeln, och då han vände sig om, stod han ansikte mot ansikte med två av sina från skoltiden bästa vänner, vilka han ej sett eller hört av sedan konfirmationsdagen. Häröver blev han mycket glad, och framtiden tycktes honom nu ej så dyster, ty han trodde sig i dessa ha funnit lämpliga kamrater. Men däri misstog han sig.

*

Det var i april månad. Solen höll på att gå ned. En högtidlig stillhet rådde överallt. Det var påsk. Även i en gård, ej så långt från Leonards hem, rådde stillhet. I ett hörn i ett av rummen se vi Anna sitta med händerna för ansiktet. Hon gråter. Hon hade nu ej på länge hört något från Leonard. Ej ens hans föräldrar hade haft något meddelande från honom på två månader. Anna hade sänt honom fyra brev, men förgäves väntat på svar. Därför grät hon. Hon grät högt och hann knappast sansa sig, då hennes mor kom in och frågade, om hon ej snart var färdig. De skulle nämligen gå till en fest i missionshuset. Anna ville

ej gå med, men på hennes mors enträgna böner steg hon upp och följde dem. Då de voro komna halvvägs, begynte Anna klaga över en svår huvudvärk, och hennes föräldrar måste ge henne tillåtelse att gå hem igen. Kommen i närheten av hemmet, såg hon brevbäraren ställa kosan mot detsamma. Hon påskyndade sina steg. Hon trodde, att det möjligtvis nu var brev från Leonard, men hon bedrog sig. En tidning fick hon, men intet mer. Hon gick in. Gråtande lade hon sig på en soffa och föll i sömn. Efter ett par timmars sömn steg hon upp och började studera tidningen. Hon skulle just kasta den från sig, då hennes blickar blevo fästade på en notis: »Häktad för stöld». Där stod: »I går morse förklarades beväringssmannen n:o 197 Leonard Henriks-son häktad. Han hade i rusigt tillstånd tillgripit en börs med inneliggande 47 kronor. Börsen anträffades hos honom, men pengarna hade han troligtvis supit upp. Den häktade nekar.»

Anna gav intet ljud ifrån sig. Hon föll avsvimmad till golvet. Hon förstod, vem det var. Det var samma adress, som hon brukade skriva på breven till Leonard. När hennes föräldrar kommo hem, låg hon ännu kvar på golvet och höll sig med båda händerna för pannan, oroligt vaggande av och an. Hon yrade. De fingo intet svar på sina frågor. Hon endast mumlade enstaka, osammanhängande ord: »Det är fel . . . han kan ej ha gjort det . . . han lovade hålla . . . häktad för stöld . . . omöjligt . . .» o. s. v. Då de lyfte upp henne, funno de en nästan sönderriven tidning. När de synade densamma, fingo de se samma notis som Anna sett. Och då förstodo de, varför hon yrade. Anna låg därefter sjuk med hög feber hela natten.

(Forts.).

Sätt att Kurera Skomakare och Skräddare från att ljuga.*

Man wet, att många haft stora olägenheter genom wise handtverkares ofanna löften. Snymerhet höras stundom klagomål öfwer en och annan skomakare och skräddare, som brutit i sin ordhällighet. Bästa medlet att förekomma sådant wore wäl, att alltid strax betala dem deras rättmätiga arbetslön kontant; men detta slår likwäl ej alltid in, hwarpå ett exempel meddelas: En skomakare i Dublin wid namn Bamerick anmälte sig att få arbeta för Doctor Swift. Doctorn beställde ett par stöflar af honom med tillfrågan: "När får jag dem?" — "Nästa Lördag", svarade skomakaren — "Jag kan ej lida, sade Swift," "att man brister i ordhällighet, utfätt sjelf tiden efter beqwämlighet; men håll till pricka hwad ni lofwar." "Jag tackar", fortfor skomakaren, "jag begär ej längre tid än till Lördagsafton; Herr Doctorn skall då säkert få stöflarne." Skomakaren gif derpå hem, satte stöflarne i arbete och de blefwo äfwen färdiga till den tid, hwarom aftaladt war; men i brådskan med allehanda göromål och i nödwändigheten att icke förlora det goda Mowitsstället på aftonen glömde Bamerick att bära dem till Swift förän måndagen om qvällen. Då Doctorn drog på stöflarne och fann dem efter sitt tycke sade han: "Mäster Bamerick! Ni har gjort ett godt arbete; men ni har ej hållit ord i anseende till dagen; jag blef derigenom hindrad från en resa, som jag då ärnade göra." "Stöflarna", svarade skomakaren, "woro i fanning färdiga på dagen; men jag glömde att bära dem till Herr Doctorn." Swift gaf honom ett af sina stränga ögonkast, och efter en liten tystnad frågade honom, om han förstod Trädgårdsskötseln lika wäl som att göra stöflar? Bamerick svarade: "nej, Herre, men jag har sedt några mycket wackra Trädgårdar i Eng-land." "Kom, sade Doctorn, jag will wisa eder hur jag förbättrat min trädgård." Till trädgården åtföljdes de nu och gingo igenom den samma till yttersta ändan, då

Swift hastigt stannade, liksom något rann honom i tankarne. "Jag måste springa upp ett ögonblick, sade han, blif qwar här tills jag kommer tillbaka."

Han skyndade nu ur trädgården, slog porten i lås och stack nyckeln i sin ficka. Bamerick wankade fram och tillbaka intill det blef mörkt; och då han ej såg till Doctorn, sökte han komma ut, men fann porten stängd, han bultade och ropade flere gånger, men förgäfwes; han måste se sig fängslad och innefluten inom höga murar.

Natten war mörk och kulen, det war i Mars månad. Betjenterna i huset gingo till sängs på wanlig tid; men husbonden satt waken i sin läskammare tills kl. två om natten. Han gif då ut i salen, drog skotten ur ett par laddade gewär och ringde med sin flocka. En af betjenterna kom strart. Robert, sade husbonden, jag har i natt warit mycket oroad af buller ifrån trädgårdssidan. Jag fruktar att spettsboswar gjort inbrott; gif mig en lykta och kalla på din kamrat.

Nu tog husbonden lyktan och stod wid gewären till des betjenterna kommo. "Jag nu hwar sin bössa, sade han, och följn med mig." Han gif derpå med dem till trädgården, hwarest luset strart föll i ögonen på den arme skomakaren, som kom löpande dem till mötes.

Så snart han närmade sig skrek husbonden till: "der är tjuwen, skjut honom, skjut honom!" betjenterna lade an och Mäster föll på knä i sin dödsångest och bad för sitt lif. Doctorn höll lyktan mot mannens ansigte och sade ganska allwarfamt: Gud förbarne sig Mäster hur har ni kommit hit? Bamerick svarade, hwad, erindrar herrn sig ej att han lemnade mig här i går afton? Ack min wän utbrast denne, jag glömde det liksom ni glömde stöflarna."

Mästaren lög jedan aldrig eller strandfatte någon Menniska. I stället blef han rik af sin noggrannhet och älskade Läkaren, som sin far.

* Ur Calmar Tidning. Onsdagen den 14 maj 1832.

Från ungdomsföreningarna

Ungdomsföreningen Syskonringen i Regna, Östergötland, har i år firat tioårs-fest.

Föreningen bildades nämligen den 27 januari 1901. Under den vintern blåste friska vindar från Herrens ansikte över Regna-bygden, och en ganska stor väckelse gick fram över trakten. Bland dem, som blevo omvända, funnos många unga. Ledarne för den andliga verksamheten på platsen insågo

någon god fråga. Varje söndagskväll har hållits offentligt möte.

Till yttre missionen har föreningen genom sparbössemedel under de gångna åren insamlat omkring 1,750 kronor, som genom Svenska Missionsförbundet öfverlämnats till ungdomens hednamiission.

De båda kretsarna inom Syskonringen ha, som förut nämnts, nu firat 10-årsfest — den

Ungdomsföreningen Syskonringen, Regna.

nu nödvändigheten av att sammansluta de unga till en förening, inom vilken de skulle kunna vara varandra till hjälp och stöd för såväl inre som yttre frestelser i livet. Till föreningens ordförande utsågs friförsamlingens föreståndare, Karl Andersson, Holmsjöhult, som allt sedan innehåft denna plats.

Inom kort utsträckte sig föreningens verksamhet inom socknen. Den kom därigenom att uppdelas i två kretsar, som under namn av Syskonringen under de gångna åren verkat och fortfärande verkar Herrens verk till egen och andras uppbyggelse.

Verksamheten har bedrivits genom enskilda möten varje vecka, varvid förekommit vittnesbörd, bibelsamtal eller diskussion över

södra kretsen i Björkö den 22 sista januari och den västra kretsen i Börstorp annandag påsk. Båda mötena voro andligt väckande och manade till fortsatt arbete i Herrens vingård.

Enligt senaste årsberättelsen utgör medlemsantalet i Syskonringen 82, av vilka en grupp synes på bilden här.

Ungdomsföreningen Syskonkedjan i Svartå firade sitt årsmöte den 30 april. Av års- och revisionsberättelsen framgick, att medlemsantalet vid årsskiftet var 30.

Räkenskaperna balanserade på 219 kr. Mycket folk var samlat och mötet präglades av en god ande.

Det sista kvartalsmötet för S. M. U:s första verksamhetsår är nu hållet. Det första hölls i Ronneby den 13 och 14 februari, det andra i Örebro den 28 och 29 januari och det tredje i Östersund den 30 april och 1 maj. Genom våra vänners förberedelser och hjärtliga omsorg ha dessa möten varit sköna högtidsstunder för oss. Vi ha ej behöft truga oss in på de olika platserna eller knacka på stängda dörrar. Flera inbjudningar, än vi kunnat antaga, ha ingått. Och på de platser, vi hunnit besöka, har man mottagit oss ungefär som man mottager sina egna barn, när de fått eget hem och kommit ut i världen.

Det sista mötet, som vi nu hållit i Östersund vid Storsjön och i närheten av den härliga fjällvärlden, har ej varit minst skönt. Visst regnade det mycket på lördagen, och nog gjorde det verkan, så att isen blev svag och folket icke kunde komma från andra sidan Storsjön. Men många samlades likväl redan på lördagskvällen. Predikanten på platsen, A. Karlsson, hälsade oss välkomna. S. M. U:s ordförande, predikant J. Nyrén från Stockholm och predikant H. Myrbäck från Vallsta, höllo föredrag. Stämningen var god.

På söndagen var vädret vackert. Till och med fjällen tittade fram i fjärran. Sedan A. Karlsson inlett mötet, predikade Nyrén på förmiddagen över högmässotexten och undertecknad berättade något om Svenska Missionsförbundets verksamhet.

Missionshuset i Östersund.

På eftermiddagen predikade distriktsföreståndare Genander. Nyrén talade över ämnet Ungdomen och församlingen och Myrbäck höll ungdomsföredrag.

Kl. 8 på kvällen hölls korta tal av Myrbäck, Genander och undertecknad. Och så gick den första dagen i det trevliga, lagom stora och med blommor och flaggor prydda missionshuset, som vi se avbildat härövan.

Måndagen den 1 maj hölls predikan på förmiddagen och aftonsamkväm på kvällen. Vid samkvämet föreläste Myrbäck över ämnet: Ett ringa verktyg i en skicklig mästares hand. Det handlade om den gudsmannen, predikanten Karl Andersson, som var en ungdomens vän och dog i Småland för 10 år sedan.

Denna föreläsning syntes tilltala åhörarna mycket. Nyréns föredrag om Ungdomen och Församlingen var ock ett ord i sinom tid, ett tal som vittnade om, att talaren följt med sin tid och att han förstår ungdomen, dess svårigheter och behov. Sådana föredrag borde hållas i alla våra missionshus. För övrigt talades under vårt möte mycket gott, som vi ej nu kunna nämna.

Bland det, som här så väl som annorstädes bidragit till stämningens höjande och till uppbyggelsen, är sångarnes sång. I Östersund sjöng sångföreningen Förbundssången. Det var första gången jag hört en sångförening sjunga densamma. Och våra sångare i Östersund må ha ett särskilt tack för att de övat in den sången.

Då vi nu hållit vårt sista kvartalsmöte för i år och S. M. U:s första verksamhetsår håller på att gå till ända, tager jag mig friheten att å Ungdomsförbundets vägnar säga ett hjärtligt tack icke allenast till vännerna i Östersund utan till alla, som haft något att göra med och befordrat Svenska Missionsförbundets Ungdoms verksamhet under dess första år.

S. M. U. synes ha blivit fött i en lycklig stund. Det har växt fort, men det är ej svårt att växa, när omständigheterna äro gynnsamma. Det har gått framåt mycket på kort tid. Och det är naturligt, när man har medvind, och alla, till och med de gamla, skjuta på.

När jag tänker på S. M. U:s bildande och dess första verksamhetsår, förefaller det mig, som om jag hade varit med om ett väl ordnat bröllop och en skön bröllopsresa. Gud välsigne i fortsättningen vårt stora, härliga ungdomsförbund.

Tiden för årsmötet är snart inne. Vi bedja därför, att våra unga vänner icke må glömma att välja ombud till konferensen. Blanketter till fullmakterna sändas snart härifrån.

Stadgar ha vi fått från många av de föreningar, som begärt anslutning till S. M. U. Men åtskilliga ha ej sänt sådana. Det vore gott, om dessa senare även ville insända sina stadgar, som sedan kunde läggas till och förvaras bland ansökningarna. De utgöra alla dessa olika stadgar ett litet stycke missionshistoria.

Välkomna till årsmötet! Bedjen Gud välsigna detsamma!
K. J. G.

BREVVÄXLING.

Troende yngling, som länge plågats av tvivel, men dock söker, så gott han kan, hålla fast vid sin Frälsare, frågar: Vilka bevis har en troende människa för, att den frid hon erfor vid sin omvändelse verkligen är från Gud och ej blott är en vanlig frid, som kan förklaras psykologiskt med, att man känner sig lugn, när man funnit det rätta efter en längre period av ängslan?

Att den frid, som en människa erfar, när hon kommit till tron på Herren Jesus, är en frid av Gud och icke bara en vanlig psykologisk företeelse, det bevisas därav, att den har sin grund i tron på Kristus och icke i någonting annat. Den som är fattig och orolig men ärver en förmögenhet, han får ju frid och lugn. Men den friden vilar på, att han vunnit pänningar. Den, som har varit sjuk och orolig för det, men blifvit frisk, han får ett slags frid. Men den friden vilar därpå, att han blifvit frisk. Den som lever i synd och plågas i sitt samvete, han får frid, när han omvänder sig till Gud och tror på Herren Jesus. Och då vilar den friden därpå, att *han kommit i ett rätt förhållande till Gud*. Det är den frid, som aposteln talar om, då han säger: Eftersom vi nu hava blifvit rättfärdigade genom tron, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.

P. W.

En gammal vän till vår tidning har till vårt förfogande ställt ett nummer av Kalmar Tidning för onsdagen den 14 maj 1832, och vi hava icke kunnat underlåta att ur den intressanta publikationen, som i hela sitt utrymme icke är större än 4 sidor av Ungdomsvännen, intaga ett stycke, som talar om, huru man på den tiden kurerade hantverkare från att ljuga. Stycket ifråga är satt med samma stil och stavat på samma sätt som i originalet. Det kan hava sitt intresse att göra en liten jämförelse mellan "den gamla goda tiden" och vår tid.

Våra ungdomsföreningar torde ej glömma insamlingsdagen till förmån för Ungdomens hednamission, antingen på Annandag pingst eller någon annan lämplig dag. Gud göre oss i våra böner för missionen brinnande och i vårt givande villiga.

Redovisning

av influtna gåvomedel.

Ungdomens mission bland lappar, sjömän och hedningar.

April 1911.

Blidö ufg gm Wijkander 25: —. Limhamns kr. ufg gm Ericsson 20: —. Barkhyttans jungfruförening gm Kruse 40: —. Carl Andersson, Wånga, 50: —. Skärblacka ufg gm Gustafsson 50: —. Ljurs syf. gm Leandersson 25: —. Norrbo kr. ufg gm Norin 25: —. Långareds ufg gm Svensson 2: 90. Skieryd-kretsens ufg gm Gustafsson 50: —. Hakebo ufg gm Karlsson 10: —. Onämnd gm Herman Carlsson, Herrljunga, 5: —. Runtuna ufg gm Lindh 25: —. Boda kr. ufg gm Jons-son 25: —. Dunkers ufg Hoppet gm Larsson 25: —. Asby kr. ufg gm Wistedt 5: —. S:a 382: 40.

Västerås-förslaget.

April 1911.

Hedemora kr. ufg gm Carlsson 28: 17. Hille ufg gm Berggren 7: 60. Bälunge kr. ufg gm Hansson 10: 25. Västra Films ufg gm Eldh 5: 80. A. Sten, Gärdsjö, 3: 35. Salemsförs. ufg, Malmö, gm Persson 4: 60. Karlsborgs kr. ufg gm Johansson 15: —. Ruds ufg gm Rudin 8: 70. landsbro ufg Syskonbandet gm Holm 9: 55. Runtuna ufg gm Lind 3: —. Hagsta o. Råns kr. ufg gm Engberg 7: 35. Wätö ufg gm Andersson 3: 40. Redbergslids ufg gm Beckman 9: 70. Ingebo ufg gm Johansson 25: —. Loo ufg gm Andersson 13: 46. Bodens kr. ufg gm Forsberg 9: 10. Hedesunda ufg gm Borg 10: —. Löts kr. ufg gm Carlsson 5: —. Hellestads ufg gm Widén 20: —. Ripsa kr. ufg gm Larsson 2: 70. Spångby ufg gm Grandin 2: 40. "En syster" 1: —. Orresta ufg 20: —. Floda ufg Sarons Lilja gm Andersson 2: —. S:a 227: 13.

Ett varmt tack till alla givare!

Svenska Missionsförbundets Expedition.

BREVAFTNAR.

Övra Frykeruds Ungdomsförening: Den 4 juni. Adr.: Th. Sandström, Stormyra, Frykerud.

Nederkalix Kristl. Ungdomsförening: Den 4 juni. Adr.: Fröken Helena Sundblom, Vassen, *Nederkalix*.

Ungdomsföreningen Morgonstjärnan, Ströms bruk: Den 10 juni. Adr.: Fröken Anna Östergren, *Ströms bruk*, (Norrland).

Yerfsö Kristl. Ungdomsförening: Den 10 juni. Adr.: O. J. Liljestränd, *Skästra*.

Lotorps Missionsförenings Ungdomsförening Senapskornet. Den 10 juni. Adr.: Walfr. Lindroos, *Finspong*.

Bälinge Södra Ungdomsförening: Den 17 juni. Adr.: C. Sundman, Forkarby, *Uppsala*.

Kuverten märkas B. A.

Ungdomens årshögtid och Svenska Missionsförbundets Ungdoms konferens
hålles i Stockholm lördagen den 10 juni.

Lokal: *Immanuelskyrkan*.

- Kl. 10 f. m. Inledning av S. M. U:s ordförande, predikant *J. Nyrén*.
 " 10,30 " Föredrag av kand. *Ax. Andersson* från Lund.
 " 11,15 " Föredrag av rektor *C. Pehrsson* från Kristinehamn.
 " 12,00 " Paus.
 " 12,30 " Föredrag av redaktör *O. Högfeldt* från Chicago.

Lokal: *Betsedakyrkan*, Floragatan 8, 1 tr.

Kl. 12,30 midd. S. M. U:s konferens enl. särskild föredragningslista.

Konferensen hålles i stora kyrksalen. Åhörare äga tillträde till läktaren.

Fullmakterna granskas och utbytas mot ombudskort på Svenska Missionsförbundets Expedition.

Vi uppmana härmed anslutna ungdomsföreningar att i tid välja ombud. Även sådana föreningar, som begärt anslutning sedan förra årsmötet, böra välja ombud, ty så fort ansökningarna blivit beviljade, få dessa ombud taga säte och stämma i konferensen.

Fullmaktsblanketter komma att utsändas inom den närmaste tiden.

Kurs för utbildning av församlingstjänarinnor

anordnas av Svenska Missionsförbundet på vilohemmet i Rättvik
från den 15 sept. till den 20 dec. 1911.

Närmare upplysningar om kursens program och villkoren för inträde m. m. lämnas i prospekt, som tillhandahållas på Svenska Missionsförbundets Expedition.

Anmälningar om deltagande skola vara insända till Expeditionen före den 1 juni.

Missionsstyrelsen.

Kurs för ungdomsledare

anordnas av kommittén för S. M. U. på Missionsskolan,
Lidingön, den 19—22 juni.

Kursen, som i första hand är avsedd för Svenska Missionsförbundets Ungdom, är ämnad att giva ungdomsledare och andra, som taga en mera verksam del i arbetet bland de unga, hjälp och råd i detta betydelsefulla arbete. Flera bemärkta personer komma att hålla föreläsningar över olika ämnen.

Bostad och mat beredas deltagarna på skolan.

Endast ett begränsat antal kan mottagas.

Kursavgiften är kr. 8:— inberäknat alla omkostnader utom själva resan.

Närmare upplysningar lämnas av sekreteraren för S. M. U., K. J. Gustafsson.

Anmälan om deltagande göres till Svenska Missionsförbundets Expedition före den 25 maj.